

Chris Whitaker

ZAČÍNÁME NA KONCI

THRILLER

Dobro. Zlo. Mezi tím se odehrává život každého z nás.

Začínáme na konci

Copyright © Chris Whitaker 2020

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kristýna Kučerová, 2024

Cover © Zhivko P. Petrov, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4959-1 (pdf)

Chris Whitaker

ZAČÍNÁME
NA
KONCI

přeložila Kristýna Kučerová

VENDETA

Pro mého malého psance



Když něco uvidíte, zvednete ruku.

Nezáleží na tom, jestli to bude cigaretový papírek nebo plechovka od limonády.

Jakmile něco uvidíte, zvednete ruku.

Nebudete na nic sahat.

Jenom zvednete ruku.

Lidé z městečka se brodili listím. Kráčeli v rojnici, dvacet kroků od sebe, stovka očí upřená k zemi, ale i tak pořád pospolu v tanci zatracených.

Město za nimi zelo prázdnotou. Ozvěnu dlouhého, překrásného léta přehlušila ta hrozná zpráva.

Jmenovala se Sissy Radleyová. Sedm let. Blond vlasy. Skoro všichni ji znali, takže náčelník Dubois ani nemusel rozdávat fotografie.

Walk se držel až na samém konci. Patnáctiletý, nebojácný, ale přesto se mu při každém kroku klepala kolena.

Pochodovali lesem jako vojsko, v čele policisté s rozsvícenými baterkami; v dálce za stromy byl oceán a dívka neuměla plavat.

Vedle Walka kráčela Martha Mayová. Tři měsíce spolu chodili, pokořili první metu. Její otec kázal v episkopálním kostele Little Brook.

Ohlédla se. „Pořád ještě chceš být policajt?“

Walk civěl na Duboise, který měl skloněnou hlavu a na rame-
nou nesl zbytky naděje.

„Viděla jsem Star,“ pokračovala Martha. „Vepředu s tátou.
Brečela.“

Star Radleyová, sestra ztracené holčičky, Martina nejlepší
kamarádka. Nerozlučná trojice. Jenže teď jsou ze tří dvě.

„Kde je Vincent?“ zeptala se.

„Asi na druhé straně.“

Walk a Vincent si byli blízcí jako bratři. Když jim bylo devět,
řízli se do dlaní, spojili ruce a složili přísahu věčné věrnosti.

S očima upřenýma k zemi kráčeli mlčky dál, za Sunset Road,
kolem stromu přání, teniskami rozhrnovali spadané listí. Walk
se pekelně soustředil, ale stejně to skoro přehlédl.

Deset kroků od cabrillské silnice, která je součástí legendární
State Route One táhnoucí se tisíc kilometrů podél kalifornské-
ho pobřeží, se prudce zastavil, zvedl hlavu a díval se, jak rojnice
pochoduje dál, bez něj.

Dřepł si.

Botička byla malá. Z červené a bílé kůže. Zlatavá přezka.

Auto projíždějící po silnici zpomalilo, přední světla ozářila
zatáčku a oslnila Walka.

V tu chvíli ji uviděl.

Nadechl se a zvedl ruku.

první část

Psanec



Walk stál na kraji neklidného davu, některé znal odmala, jiní zase znali od narození jeho.

Rekreanti s foťáky, spálení od slunce a s úsměvem na tváři. Netuší, že voda tu odnáší mnohem víc než hromadu dříví.

Lokální zpravodajství, reportérka z KCNR. „Náčelníku Walkere, můžete na slovíčko?“

Usmál se, zastrčil ruce hluboko do kapes a hledal skulinku, kterou by se protáhl. Vzápětí všichni zatajili dech.

Střecha se prohnula a s hlasitým rachotem se zřítila do vody. Kácela se kus za kusem, až zbyla jen hrubá kostra stavby, která už nebyla ničím domovem. Fairlawnovi tu bydleli, co si jen Walk pamatoval, těch dva tisíce metrů čtverečních u oceánu jim patřilo, už když byl malý kluk. Útes podléhal erozi, před rokem tu natáhli pásku, občas přijeli lidi z kalifornského odboru životního prostředí, měřili a zkoumali.

Zacvakaly foťáky, davem projelo nepřístojné vzrušení, když začala pršet břidlice. Přední veranda zatím odolávala. Řezník Milton si klekl na koleno a pořídil jedinečný snímek právě v okamžiku, kdy se žerď naklonila a prapor zavlál ve větru.

Mladší Tallowic kluk stál moc blízko. Matka ho strhla zpátky za límec, dost prudce, takže přistál na zadku.

Slunce klesalo společně s domem, rozporcovalo hladinu na cáry oranžové a nachové a dalších odstínů, co neměly jména. Rozhlasová reportérka už stihla natočit šot, jímž vyprovázela na věčnost kousek historie, který byl ale tak krátký, že snad ani nestál za řeč.

Walk se rozhlédl a spatřil Dickieho Darka, jak s lhostejným výrazem sleduje dění. Stál tam jako obr, přes dva metry vysoký. Dělal do nemovitostí, patřilo mu několik domů v Cape Havenu a klub na cabrillské silnici, takový ten podnik, kde za hřích zaplatíte deset babek a kus ctnosti.

Trvalo ještě hodinu, než to veranda konečně vzdala. Walka už bolely nohy. Čumilové se ovládli a nezatleskali, otočili se a pomalu se vraceli ke grilování, pivu a ohništím, jejichž plameny poskytovaly světlo Walkově noční hlídce. Loudali se po dlažebních kostkách podél šedé zídky, postavené nasucho, ale pořád dost pevné. Za ní rostl strom přání, velkolepý dub, který byl tak široký, že musel mít podepřené větve. Staré městečko Cape Haven se své existence drželo zuby nehty.

Walk na ten strom kdysi vylezl s Vincentem Kingem, jenže to bylo tak dávno, že se to už asi ani nepočítá. Roztřesenou rukou sáhl na pistoli, druhou se chytil za opasek. Kolem krku měl kravatu, límeček naškrobený, boty vyleštěné. Věděl, kde je jeho místo; někteří to obdivovali, jiní ho litovali. Walker, kapitán lodi, která nikdy nevyplula z přístavu.

Všiml si dívky prodírající se davem. Vedla za ruku bratra, který se s ní snažil držet krok.

Duchess a Robin, Radleyovic děti.

Rychle k nim zamířil. Domyslel si, co je sem přivedlo.

Pětiletý chlapec tiše plakal. Třináctiletá holka ne, ta nebrečela nikdy.

„Vaše máma,“ řekl. Nebyla to otázka, jen konstatování skutečnosti tak tragické, že děvče ani nepřikývlo, jen se otočilo a Walk se vydal za ní.

Kráčeli po ztemnělých uličkách, mezi laťkovými ploty a světlými řetězy. Na nebi vycházel měsíc, vedl je a zároveň se jim vysmíval, jako už celých třicet let. Za velkými domy z oceli a skla, které sváděly boj s přírodou, se otevřel výhled. Děsivě krásný.

Dál po Geneseeské, kde Walk dodnes bydlel v domě po rodičích, a pak na Ivy Ranch Road, odkud už bylo vidět na domek Radleyových. Oprýskané okapy, převrácený bicykl s odmontovaným kolem. Cape Havenu černá prostě slušela.

Walk předešel děti a rozběhl se po cestě. V domě byla tma, zářila jen televizní obrazovka. Robin stále plakal, zatímco Duchess se dívala přímo před sebe tvrdým, neúprosným pohledem.

Star našel na pohovce, na zemi se válela láhev, tentokrát žádné prášky. Jednu nohu měla obutou, druhou bosou, drobné prsty, nalakované nehty.

„Star.“ Klekl si a plácl ji přes tvář. „Star, prober se.“ Mluvil klidně, protože děti stály u dveří, Duchess objímala bratra, který se o ni opíral, jako kdyby mu z tělíčka někdo vyoperoval všechny kosti.

Walk jí řekl, aby vytočila 911.

„Už jsem tam volala.“

Palcem odtáhl ženě víčko, spatřil jen bělmo.

„Bude v pořádku?“ Chlapecův hlas.

Walk se ohlédl, doufal, že uslyší sirény a spatří záblesky majáčku na obloze.

„Můžete na ně počkat venku?“

Duchess pochopila a odvedla Robina před dům.

Star se zmocnil třás, vyzvracela se a znovu se celá rozechvěla, jako by se jí někdo snažil vyrvat duši z těla. Bůh, anebo smrt. Od

událostí spojených se Sissy Radleyovou a Vincentem Kingem uplynulo už třicet let, ale Star pořád blábolila o věčnosti, střetu minulosti s přítomností, o síle, co roztáčí budoucnost, která se nedá napravit.

Duchess měla jet s matkou. Robina měl přivést Walk.

Sledovala záchranáře. Nepokusil se o úsměv a ona mu za to byla vděčná. Byl skoro plešatý, potil se a nejspíš už ho vůbec nebavilo zachraňovat lidi, kteří se rozhodli umřít.

Ještě chvíli stáli před domem, jehož dveře byly pro Walka vždycky otevřené. Náčelník měl ruku položenou na chlapcově rameni. Tohle Robin potřebuje, útěchu od dospělého, pocit bezpečí.

Na druhé straně ulice se pohnuly závěsy, stín za nimi vynesl svůj tichý soud. V dálce spatřila spolužáky na kolech, opírali se do pedálů, tváře zrudlé. Novinky se šíří rychle, tím spíš ve městě, kde se na titulních stranách novin většinou píše jen o územním plánování.

U sanitky zastavili dva kluci, kola pustili na zem. Ten vyšší měl vlasy připlácnuté k hlavě a sotva popadal dech. Přikročil blíž.
„Je mrtvá?“

Duchess zvedla bradu, zadívala se mu přímo do očí. „Naser si.“

Motor zavrčel, dveře zaklaply. Svět za kouřovým sklem vybledl.

Auto se ploužilo serpentinami z kopce, Pacifik jí hučel za zády, skály vystupovaly nad hladinu jako hlavy tonoucích.

Dívala se na svou ulici, dokud ji na Pensacolské nevystřídaly stromy, jejichž větve se spojovaly jako ruce v modlitbě za malou holku, jejího bratra a ožívající tragédii, která se začala psát dávno předtím, než se ti dva narodili.

Noc jako každá jiná, ale Duchess pokaždé spolkla, jako kdyby neměla už nikdy spatřit nový den. Určitě ne takový, jaký čekal

ostatní děti. Nemocnice se jmenovala Vancour Hill a Duchess ji dobře znala. Když matku odvezli, zůstala stát na naleštěné podlaze, od níž se odráželo světlo ze stropu, a pak stočila pohled ke dveřím, jimiž Walk právě přiváděl Robina. Došla k nim, vzala bratra za ruku a zabočila k výtahu, kterým vyjeli do prvního patra. Pokoj pro rodinné příslušníky, spoře osvětlený. Srazila dvě židle k sobě. Ze skladu naproti vzala dvě příkrývky a ze židlí vytvořila postýlku. Robin jen rozpačitě stál; únava už ho dostihla, pod očima se mu rýsovaly strašidelné tmavé kruhy.

„Potřebuješ čurat?“

Přikývl.

Odvedla ho do koupelny, pár minut počkala a dohlédla, aby si pořádně umyl ruce. Našla zubní pastu, vymáčkla si trochu na prst a přejela mu zuby a dásně. Odplivl si, osušila mu ústa.

Pomohla mu zout boty a přelézt přes opěradla židlí. Uvelebil se tam jako maličké zvířátko. Přikryla ho.

Vykoukl. „Nechod pryč.“

„Neboj.“

„Bude máma v pořádku?“

„Ano.“

Vypnula televizi, pokoj potemněl. Ve slabé červené záři nouzového světla usnul dřív, než došla ke dveřím.

Zůstala stát ve skomírajícím světle, zády se opřela o dveře. Dovnitř nikoho pustit nehodlala, v druhém patře byl ještě jeden takový pokoj. Za hodinu se objevil Walk, zív, jako by měl proč. Duchess věděla, jak tráví dny. Jezdí po cabrillské silnici, ukrajuje kilometry v dokonalé krajině za Cape Havenem, kde člověk s každým mrknutím oka spatří hotový ráj. Lidi sem proudili z celé země, aby si tu koupili dům, který pak nechávali deset měsíců v roce prázdný.

„Usnul?“

Přisvědčila.

„Byl jsem za mámou, bude v pořádku.“

Znovu přikývla.

„Můžeš si skočit pro limču, je tam automat u...“

„Já vím.“

Rychlý pohled do pokoje. Bratr tvrdě spal, nepohne se, dokud s ním nezatřese.

Walk jí podal dolarovou bankovku, zaváhala, pak si ji vzala.

Vyšla na chodbu, koupila si limonádu, ale nevy pilo ji. Schová ji pro Robina, až se probudí. Viděla do pokojů, slyšela zvuky zrození, slz a života. Viděla prázdné tělesné schránky, bez naděje na uzdravení. Policajti vedli chodbou nějaké grázly s potetovanými pažemi a obličejí špinavými od krve. Cítila chlast, dezinfekci, zvratky a hovna.

Prošla kolem zdravotní sestry, která se usmála, protože větší na personálu už ji znala. Další děcko, co má prostě smůlu.

Když se vrátila, našla u dveří dvě židle, které tam přisunul Walk. Zkontrolovala bratra a sedla si.

Walk jí nabídl žvýkačku, zavrtěla hlavou.

Uhodla, že si chce povídat, zas ty samé kecy, jak se to změní, vždyť jde jen o malé zaškobrtnutí na dlouhé cestě, všechno bude jinak.

„Nevolal jsi tam.“

Podíval se na ni.

„Na sociálku. Nevolal jsi tam, že ne?“

„Měl bych,“ prohlásil smutně, jako by musel zradit buď ji, anebo svůj policejní odznak. Nevěděla, co si vybere.

„Ale nezavoláš.“

„Nezavolám.“

Pod hnědou košilí mu vystupovalo břicho. Měl baculaté, červené líce rozmazleného kluka, kterému rodiče nikdy neřekli ne. A tvář tak upřímnou, že si neuměla představit, jak by dokázal něco skrýt. Star vždycky tvrdila, že tenhle člověk je ztělesněné dobro. Jako kdyby něco takového existovalo.

„Měla by ses vyspat.“

Seděli tam spolu, dokud se hvězdy nesklonily před světlem a měsíc nezapomněl, kde má své místo. V novém dni po něm zbyla jen skvrna, připomínka toho, co už minulo. Duchess se postavila naproti oknu, přitiskla obličej na sklo, vnímala stromy, divočinu. Ptačí trylky. V dálce voda, na vlnách plující tečky rybářských lodí.

Walk si odkašlal. „Tvoje máma... bylo to kvůli chlapovi?“

„Vždycky je to kvůli chlapovi. Kdykoli se něco ve světě posere, tak je to kvůli chlapovi.“

„Darke?“

Narovnala se.

„Nemůžeš o tom mluvit?“ zeptal se.

„Jsem psanec.“

„Jasně.“

Ve vlasech nosila mašli a často si s ní hrála. Byla přílišně hubená, bledá a tak krásná. Jako její matka.

Walk změnil téma: „Dole se právě narodilo mimino.“

„Jak ho pojmenovali?“

„To nevím.“

„O padesát babek, že to není Duchess.“

Tiše se zasmál. „Neobvyklé, a proto exotické. Měla ses jmenovat Emily.“

„Podle Dickinsonový. A bouře, ta je zlá.“

„Přesně tak.“

„Tuhle básničku čte i Robinovi.“ Duchess si sedla, přehodila nohu přes nohu, promasírovala si paži. Ošlapaná teniska se jí vyzouvala. „Je tohle moje bouře, Walku?“

Napil se kávy, patrně hledal odpověď na zapeklitou otázku. „Mně se Duchess líbí.“

„Tak si to chvíli zkus. Je to, jako by se kluk jmenoval Sue.“ Opřela si hlavu a zadívala se na blikající zářivky. „Ona chce umřít.“

„Nechce. To si nesmíš myslet.“

„Pořád nemůžu přijít na to, jestli je sebevražda ta nejvíc, anebo nejmíň sobecká věc, co člověk může udělat.“

V šest pro ni přišla zdravotní sestra.

Star na lůžku, stín člověka, zbyteček matky.

„Duchess. Moje vévodkyně z Cape Havenu,“ řekla a slabě se usmála. „Už je dobře.“

Duchess se na ni zadívala, Star se rozplakala. Duchess přešla přes pokoj a přitiskla tvář k matčině hrudi. Jak to, že jí ještě pořád bije srdce?

Ležely vedle sebe, úsvit přinesl nový den, ale žádný příslib, protože Duchess věděla, že sliby jsou chyby.

„Mám tě ráda. Mrzí mě to.“

Duchess toho mohla říct spoustu, ale v té chvíli se zmožila jen na: „Mám tě ráda. Já vím.“

Z vrcholku kopce odpadl kus země.

Slunce se vyšplhalo na blankytnou oblohu. Duchess seděla na zadním sedadle s bratrem, v dlaních držela jeho malou ručku.

V jejich ulici Walk zpomalil, zastavil před starým domem a vešel s dětmi dovnitř. Chtěl udělat snídani, ale skříňky byly úplně prázdné, takže zajel do bistra U Rosie a vrátil se s palačinkami. Usmál se, když Robin snědl tři.

Duchess umyla Robinovi obličej a připravila mu oblečení, pak vyšla ven, kde našla Walka sedět na schodech. Dívala se, jak se městečko pomalu probouzí; po ulici projel pošťák, ze sousedního domu se vypotácel Brandon Rock a začal kropit trávnik. Policejního auta před domem Radleyových si už nikdo nevšiml, což Duchess potěšilo i rozesmutnilo zároveň.

„Mám vás odvézt?“

„Ne.“ Sedla si vedle něj a zavázala si tkaničku.

„Můžu vyzvednout mámu.“

„Prý zavolá Darkovi.“

Duchess neznala skutečnou povahu přátelství mezi matkou a náčelníkem policie Walkerem. Asi s ní chtěl píchat, jako všichni chlapi ve městě.

Podívala se na unavenou předzahrádku. Vloni v létě se s mámou pustily do sázení. Robin si přinesl malou konvičku a zaléval hlinu, tváře mu zrudověly, jak běhal sem a tam. Hajničky. Mračňáky. Latnatce.

Uschly, protože se o ně nikdo nestaral.

„Řekla ti proč?“ zeptal se mírně Walk. „Včera. Víš, co se stalo?“

Podobně kruté otázky jí obvykle nepokládal, protože její matka většinou žádný důvod nepotřebovala. Dnes jí ale bylo jasné, proč se ptá. Věděla o Vincentu Kingovi i o tetičce Sissy pochované na hřbitově nad srázem. Hrob za vyšisovaným plůtkem znali všichni. Další z dětí, které nestihlo dospět, protože si ho k sobě povolal tentýž bůh, k němuž se jejich rodiče modlí.

„Neříkala nic.“

Za zády uslyšeli Robina. Duchess vstala, učesala ho, plivla si na ruku, otřela mu zubní pastu z tváře a pak se mu podívala do batohu, jestli má obrázkovou knížku, sešit a láhev s vodou.

Navlékla mu popruhy na záda. Usmál se. Ona taky.

Stáli vedle sebe, dívali se, jak se policejní auto vzdaluje dlouhou ulicí. Pak Duchess objala bratra kolem ramen a vykročili.

Soused přestal kropit a zamířil na okraj svého pozemku. Trochu kulhal, pořád se to snažil rozcvičovat. Brandon Rock. Silný, opálený. V jednom uchu náušnici, rozčepýřené vlasy, hedvábný župan. Občas se zavíral v garáži, posiloval tam a pouštěl si nahlas metal.

„Zase máma? Někdo by měl zavolat na sociálku.“ Hlas, zlomený stejně jako nos, se mu neměl už nikdy spravit. V jedné ruce držel činku, občas ji zvedl. Pravou paží měl výrazně silnější než levou.

Duchess se k němu otočila.

Zafoukal vítr. Župan se rozevřel.

Nakrčila nos. „Obnažujete se před dětma. Měla bych zavolat poldy.“

Brandon na ni civěl, Robin ji táhl pryč.

„Všimla sis, jak se Walkovi třásly ruce?“ zeptal se Robin.

„Po ránu je to vždycky horší.“

„Proč?“

Pokrčila rameny, ale věděla proč. Walk měl stejné trable jako jejich máma a stejně je i řešil.

„Říkala máma včera večer něco, když jsem byla u sebe v pokoji?“ Zrovna psala úkol do školy, rodokmen, když Robin zabušil na dveře a oznámil jí, že mámě se zase udělalo špatně.

„Měla vyndané fotky, staré. Se Sissy a dědou.“ Představy, že má dědu, se Robin držel jako klíště od chvíle, kdy snímek toho vysokého muže poprvé spatřil. Neznali ho, Star jim o něm nevyprávěla, ale to bylo vlastně jedno, protože Robinovi stačila sbírka obyčejných lidských jmen, díky nimž si potom nepřipadal tak zranitelný. Tolik si přál mít bratrance a strýčky, toužil po nedělním fotbalu a grilování. Ostatní děti ve třídě tohle všechno přece měly.

„Víš o Vincentu Kingovi?“

Duchess ho za ruku převedla přes Fisherovu ulici. „Proč? Co ty o něm víš?“

„Prý zabil tetu Sissy. Před třiceti lety. V sedmdesátkách, to chlapi nosili kníry a naše máma měla legrační účes.“

„Sissy ale nebyla naše teta.“

„Byla,“ řekl prostě. „Vypadala jako ty a máma. Úplně stejně.“

Duchess si ten příběh poskládala z útržků vět, když se Star občas prořekla, a z archivu knihovny v Salinas. V té samé knihovně celé jaro pátrala po svých předcích, aby mohla do školy sestavit rodokmen. V linii Radleyových se dostala poměrně daleko. Knížka jí vypadla z ruky, když narazila na jméno Billy Blue Radley. Psanec, na jeho hlavu vypsali odměnu. Hrdě se pochlubila před celou třídou. Jenomže na otcově straně rodokmenu bylo pořád

prázdné místo, otazník. Často se kvůli tomu s matkou hádala. Ne jednou, ale hned dvakrát se Star vyspala s úplně cizím chlapem, pokaždé otěhotněla a oběma svým dětem tak dala do vínku tutéž otázku: Čí krev jim vlastně koluje v žilách? *Kurvo*, ucedila tenkrát Duchess a vysloužila si měsíc domácího vězení.

„Víš, že ho dneska pustí?“ pokračoval Robin tiše, jako by jí prozrazoval veliké tajemství.

„Kdo ti to říkal?“

„Ricky Tallow.“

Máma Rickyho Tallowa pracovala na policejní stanici v Cape Havenu.

„A co ještě Ricky říkal?“

Robin se odvrátil.

„Robine?“

Dlouho to nevydržel. „Že ho za to měli usmažit. Ale pak ho slečna Doloresová okřikla.“

„Usmažit. Víš, co to znamená?“

„Ne.“

Duchess ho za ruku převedla na Virginskou třídu. Tady už byly pozemky větší. Městečko končilo až u vody, kde měly parcely úplně jinou cenu než v kopcích. Duchess znala své místo, jejich dům stál v ulici, která byla od oceánu nejdál.

Připojili se ke skupince dětí. Duchess zaslechla, jak se baví o baseballovém týmu Angels a přestupech hráčů.

Před branou bratrovi ještě jednou upravila vlasy a zkontrolovala, zda má správně zapnutou košili.

Mateřská škola stála hned vedle její základky, která se jmenovala Hilltop. O přestávce Duchess chodívala k plotu, aby viděla na Robina. Vždycky jí s úsměvem zamával, ona ho pozorovala a jedla přitom sendvič.

„Bude to dobrý.“

„Jo.“

„O mámě nic neříkej.“

Objala ho, dala mu pusku na tvář a počkala, až si ho přebere slečna Doloresová. Pak pokračovala po chodníku plném dětí.

Se skloněnou hlavou minula schody, u nichž stál Nate Dorman se svou partičkou.

Nate. Zvednutý límeček, rukávy vykasané k hubeným bicepsům. „Tvoje máma je prej zase v prdeli.“

Sborový smích.

Vzpřímeně se před něj postavila.

Zíral na ni. „Co je?“

Dívala se mu přímo do očí.

„Já jsem psanec, Duchess Day Radleyová, a ty jsi srab, Nate Dormane.“

„Jsi cvok.“

Udělala krok dopředu a dívala se, jak těžce polyká.

„Ještě jednou něco cekneš o můj rodině a přijdeš o hlavu, ty sráči.“

Pokusil se zasmát, ale moc se mu to nepovedlo. O téhle holce se toho hodně povídalo. Měla sice hezkou tvářičku a drobnou postavu, ale uměla se tak strašně navztekát, že si na ni netroufali ani jeho nejlepší kámoši.

Když se odvrátila, slyšela, jak si ztěžka oddechl. Vešla do školy. Oči ji pálily po další nekonečné noci.

Zvětralé útesy po půldruhém kilometru vystřídal výhled na vodu, silnice se nořila mezi vysoké duby u Clearwaterské zátoky. Walk jel dál, maximálně padesátkou.

Od Duchess a Robina se vypravil ke Kingům, shrabal listí na cestičce a na zahradě posbíral odpadky. Uklízel tam jednou týdně už třicet let. Zaběhlá rutina.

Na policejní stanici se pozdravil s Leah Tallowovou. Nikdo další s nimi nepracoval. Walk sloužil každý den, celý život. Z okna stanice sledoval, jak se střídají roční období, rekreanti přijíždějí a zase odjíždějí, nechávají po sobě piknikové košíky s vínem, sýrem, čokoládou a on si musí každý rok dělat do opasku novou díрку.

Na výpomoc sem chodila ještě Valeria, při přehlídkách či jiných akcích ve městě, anebo když ji přestala bavit práce na zahradě.

„Připravil ses na dnešek? King se vrací.“

„Připravuju se na to už třicet let.“ Dával si pozor, aby to nepřehnal s úsměvem. „Jdu ven, cestou zpátky vezmu pečivo.“

Vydal se po Main Street, jako každé ráno, trasu měl zažitou. Policajtský krok, jak ho vídal v televizi. Kdysi zkusil i knírek, jako měl Magnum, a při sledování seriálu *Z policejních spisů* si psal poznámky. Jednou si dokonce koupil běžový pršiplášť. Jestli se někdy naskytne skutečný případ, bude nachystaný.

Na pouličních lampách visely praporky, nablýskaná SUV parkovala souběžně s obrubníkem, zelené markýzy vrhaly stín na uklizený chodník. Uviděl Pattersonův mercedes zabírající dvě parkovací místa. Nepotřeboval si nic zapisovat, až Curtise potká, dá mu přátelské varování. Před řeznictvím zrychlil krok, jenomže to už Milton vyběhl ven v bílém úboru s rudými skvrnami a zůstal stát na schodech. V ruce žmoulal hadr. Krve na rukou se ale stejně nikdy nezbaví.

„Zdravíčko, Walku.“ Milton byl zarostlý jako Ezau. Po celém těle mu rašily husté chomáče chlupů. Pokud by chtěl mít někdy v životě jistotu, že na něj ošetřovatel ze zoo nenamíří uspávací pušku, musel by se třikrát denně holit od hlavy až k patě.

Ve výloze mu visel srnec, úplně čerstvý, ještě včera nejspíš běhal po Mendocinu. Milton byl lovec. Když přišla sezóna, zavřel krám, na hlavu si narazil lovecký klobouk, do džipu naložil pušky, deky a chladicí box s pivem. Walk s ním jednou jel. Neměl se tenkrát na co vymluvit.

„Už jsi mluvil s Brandonem Rockem?“ vyštěkl Milton. Supěl, při hovoru stěží popadal dech.

„Vedu to v patrnosti.“

Vadné zapalování u Brandonova mustangu způsobovalo takový řev, že když se to stalo poprvé, volala na policii polovina ulice. Všichni už toho měli plné zuby.

„Slyšel jsem o Star. Už zase.“ Milton si zakrváceným hadrem otřel pot z čela. Povídalo se, že nejlíbil nic než maso. Pomalu to začínalo být znát.

„Je v pořádku. Jenom se jí udělalo zle.“

„Hele, já vím svoje. Je to hrůza... ty děcka.“ Milton bydlel přímo naproti Star. Dělal si o ni starost, i o děti, ale ne z titulu velitele sousedských hlídek. Pravým důvodem byl jeho osamělý život.

„To ty víš vždycky, Miltone. Možná ses měl dát k policii.“

Milton mávl rukou. „Užiju si dost s hlídkou. Zrovna tuhle v noci jsme tu měli deset padesát jedna.“

„Odtahovka,“ rozšířoval Walk. Milton s oblibou používal policejní kódy, jenomže špatně.

„Má kliku, že se o ni staráš.“ Milton vytáhl z kapsy párátka a začal si z mezery mezi předními zuby dolovat kus masa. „Myslel jsem na Vincenta Kinga. Je to dneska? Povídá se, že jo.“

„Je.“ Walk se sehnul, sebral plechovku od limonády a hodil ji do koše. Slunce ho hrálo na krku.

Milton zahvízdl. „Třicet let, Walku.“

Mělo to být deset, nanejvýš deset. Nebýt té rvačky ve věznici. Walk hlášení nečetl, ale věděl, že jeho kamarád z dětství má na svědomí dva lidské životy. Deset let se protáhlo na třicet, k zabítí se přidala vražda, z chlapce se stal muž.

„Pořád na ten den myslím. Jak jsme pročesávali les. Takže se vrací do města?“

„Pokud vím, tak jo.“

„Klidně ho za mnou pošli, kdyby něco potřeboval. Víš, co mě napadlo, Walku? Co kdybych mu dal stranou pěknou kýtu? Co ty na to?“

Walk hledal slova.

„No...“ Milton si odkašlal a sklopil oči k zemi. „Dneska v noci na nebi... bude superúplněk. Parádní podívaná. Koupil jsem si nový dalekohled. Celestron. Jasně, musím ho nachystat, ale kdyby ses chtěl zastavit...“

„Už něco mám. Někdy jindy.“

„Jasně. Ale stav se po službě, dám ti kus krkovice.“ Milton ukázal na srnce.

„Jen to ne.“ Walk ustoupil a poplácal se po břicho. „Potřebuju shodit.“

„Neboj, to je libový maso. Když ho dobře podusíš, nechutná vůbec špatně. Nabídl bych ti srdce, ale to se musí pořádně propéct, pak je to lahůdka.“

Walk zavřel oči, zvedl se mu žaludek. Ruce se mu roztráslly. Milton si toho všiml a nejspíš chtěl ještě něco dodat, takže Walk radši rychle odešel.

Nikde nikdo. Hodil do sebe hrst prášků.

Své závislosti si byl velice dobře a bolestně vědom.

Prošel kolem kaváren a obchodů, pozdravil pár lidí, pomohl paní Astorové naložit do auta tašky s nákupem a vyslechl Felixe Cokea, který si stěžoval na provoz na Fullertonové ulici.

Zastavil se u lahůdkářství Brant's Delicatessen s výlohou plnou pečiva a sýrů.

„Zdravím, pane Walkere.“

Alice Owenová, vlasy stažené dozadu, oblečená jako do posilovny, ale i tak s dokonale nalíčeným obličejem. V podpaží nesla miniaturního křížence, který byl tak hubený, že se mu na rozechvělém tělíčku dala spočítat žebra. Walk ho chtěl pohládit, ale pes vycenil zuby.

„Mohl byste mi na chvilku podržet Lady, jen si pro něco skočím. Hned budu zpátky.“

„Jistě.“ Natáhl se po vodítku.

„To ne, ona nemůže na zem. Nechala jsem jí ostříhat nehty, ještě to má bolavé.“

„Snad drápky...“

Alice mu vrazila psa do náručí a vešla do obchodu.

Pozoroval ji výlohou, jak si objednává a vzápětí se dává do řeči s nějakým luftákem. Pes mu deset minut funěl do obličeje.

Když se Alice konečně vrátila s rukama plnýma tašek, donesl jí psa až k SUV a počkal, až si naloží nákup. Poděkovala mu, sáhla

do papírového sáčku a podala mu plněnou trubičku. Chvilí dělal drahoty, ne, to si vážně nemůže vzít, pak odbočil z Main Street a nacpal si ji do pusy.

Pokračoval po Cassidyho ulici, odkud se vydal na Ivy Ranch Road. Na chvíli se zastavil na verandě Stařina domu a poslouchal hudbu, která hrála uvnitř.

Star otevřela dřív, než stihl zaklepat, a přivítala ho milým úsměvem, kvůli kterému nad ní nedokázal zlomit hůl. Na dně, ale překrásná, zbitá, ale s rozzářenýma očima. Měla na sobě růžovou zástěru, jako kdyby pekla. Walk ale věděl, že police v kuchyni jsou úplně prázdné.

„Dobré odpoledne, náčelníku Walkere.“

Nemohl si pomoci, musel se usmát.

Větrák se pomalu točil, omítka na stěnách se místy odlupovala, závěsy byly vyrvané z kroužků, jako kdyby se Star snažila až moc rychle schovat před denním světlem. Rádio řvalo na plné pecky, Skynnyrd zpívali o Alabamě, Star tančila po kuchyni a do pytle na odpadky cpala prázdné láhve od piva a krabičky Lucky Strike. Rozpustile se na něj zakřenila, vypadala přitom jako malá holka. Zranitelná, ustaraná a zlobivá.

Zatočila se a hodila do pytle popelník vytvarovaný z alobalu. Nad krbem visela fotka; Star a Walk, čtrnáctiletí, nedočkavě vyhlížející budoucnost.

„Co hlava?“

„Jako nová. Už mi to normálně myslí, Walku. Díky... za včerejšek. Asi jsem to potřebovala, víš. Naposledy. Teď už mám jasno.“ Zatuкала si na hlavu a zase se roztančila. „Co děti? Nic neviděly, že ne?“

„Vážně budeme mluvit o tomhle? Dneska?“

Hudba dozněla, Star se zastavila, otřela si pot z čela a stáhla si vlasy. „To se přežene. Ví o tom Duchess?“

Ptá se ho na vlastní dceru?

„VÍ to celé město.“

„Myslíš, že se změnil?“

„Všichni jsme se změnil.“

„Ty ne, Walku.“ Asi to mělo vyznít uznale, jenže on v tom slyšel pohrdání.

Vincenta neviděl pět let, i když to několikrát zkoušel. Ze začátku ho navštěvoval často, jezdíval za ním s Gracie Kingovou starým Buickem Regal. Soud vynesl hodně tvrdý a krutý rozsudek. Patnáctiletý kluk do basy s dospělými chlapy. Stařin otec mluvil tenkrát na lavici svědků o Sissy a o mladé ženě, která by z ní vyrostla. Promítaly se fotky z místa činu, malé nožky, zkrvavené ručičky. Předvolali i ředitele školy Hutche, aby jim pověděl, co je Vincent za kluka. Potížísta.

Potom přišel na řadu Walk. Otec z něj nespustil oči. Hnědá košile, upřímná tvář. Pracoval jako předák v Tallow Construction, v továrně, jejíž kouř se táhl oblohou až o dvě města dál. Tenkrát v létě vzal Walka do fabriky na obhlídku. Walk tam stál v montérkách a civěl na šedou kovovou katedrálu s lešením a trubkami, které připomínaly zamotaná střeva.

V soudní síni neuhnul před otcovým hrdým pohledem a začal vypovídat. Řekl všechno, celou pravdu a zpečetil tak kamarádův osud.

„Já už se nepotřebuju ohlížet zpátky,“ prohlásila Star.

Uvařil kávu. Vzali si ji ven, a když Walk dosedl na starou židli, ptáci se líně vznesli z houpačky.

Star si ovívala obličej. „Jedeš pro něj?“

„Nechtěl. Psal jsem mu.“

„Ale ty stejně pojedeš.“

„Jo.“

„Neříkej mu... o mně a tak.“ Podupávala si nohou a prsty bubnovala do židle. Těsně před výbuchem.

„Bude se ptát.“

„Já ho tady nechci. Doma. Nemůžu.“

„Dobře.“

Zapálila si cigaretu a přivřela oči.

„Mají nový léčebný program, někde u...“

„Nech toho.“ Zvedla ruku. „Vždyť ti povídám, že je to za mnou.“

Terapii už zkoušeli. Walk ji každý měsíc vozil do Blair Peaku. Celou věčnost. Zdálo se, že na to ten terapeut kápl, dělala pokroky. Walk ji u něj pokaždé vysadil a počkal v bistru, až mu zavolá. Tři hodiny, někdy i víc. Občas se s nimi na dlouhý výlet vydaly i děti, mlčky seděly na zadním sedadle, koukaly z okna, jejich nevinnost se nesla vzduchem za služebním autem, ale nestačila mu a zůstala kdesi vzadu.

„Takhle to dál nejde.“

„Pořád bereš prášky, Walku?“

Chtěl jí říct, že tohle je jiné, ale pak ho napadlo: A v čem je to jiné? Oba trpí. Jak prosté.

Natáhla se a stiskla mu ruku. Nemyslela to zle.

„Myslím, že máš na košili šlehačku.“

Podíval se dolů, rozesmála se.

„To snad není pravda. Víš, někdy si připadám pořád stejně.“

„Jak?“

„Jako v patnácti.“

„Stárneme.“

Od rtů se jí vznesl dokonalý kroužek kouře. „Já ne, Walku. To ty stárneš, já s tím teprve začínám.“

Vyprskl smíchy, přidala se. Třicet let zmizelo, zbyli tu jen Walk a Star. Jako tenkrát, plácají hlouposti a chechtají se vtípkům.

Následující hodinu poklidně mlčeli. Ani jeden to neřekl nahlas, ale oba věděli, že myslí na totéž. Vincent King se vrací domů.

Walk řídil s pohledem upřeným na zvrásněné zlato hladiny a burácející příboj.

Sto šedesát kilometrů na východ do nápravného zařízení okresu Fairmont.

Bouřkové mraky se kupily jako shluky dávných chyb, muži na dvoře se zastavovali a zakláněli hlavy.

Zajel na obrovské parkoviště a vypnul motor. Jekot bzučáků, řev chlapů, vlna osamělých duší zavřených do klecí, která se valí ven do rozlehlých plání bez boha.

Patnáctiletý kluk sem prostě nikdy nepatřil. Soudce se s kamennou tváří dožadoval přísné nápravy a pak oznámil místo výkonu trestu, které od soudní budovy v Las Lomas dělilo několik světů. Walk občas přemýšlel o nezměrné škodě, která byla tehdy večer napáchána, o pavučině křivdy, jež zničila tolik životů, nahradila nové starým, čerstvé zkaženým. Viděl to u Star i jejího otce, ale nejvíc asi u Duchess, která si to v sobě nese, i když tehdy ještě nebyla na světě.

Někdo mu zabušil na kufr auta, vystoupil a usmál se na dozorce. Cuddy, vysoký, štíhlý, usměvavý. Zocelené tělo, tvrdost vynucená prostředím, ale přesto vždy přátelský a laskavý.

„Vincent King,“ prohlásil Cuddy s úsměvem. „V Cape Havenu se o svoje lidi staráte, jen co je pravda. Jak to tam u vás vypadá, pořád jako v ráji?“

„To jo.“

„Takových, jako je Vincent King, bych bral další stovku. Kluci říkají, že o něm většinou ani nevědí.“ Cuddy vykročil, Walk ho následoval.

Prošli branou, pak další, vstoupili do nízké přízemní budovy v zeleném odstínu. Cuddy tvrdil, že nátěr se každý rok obnovuje. „Pro lidský oko je to nejlepší barva. Uklidňuje. Barva odpuštění a osobní proměny.“

Walk se zadíval na pár chlapů se štětkami, jak s ústy staženými v soustředěném výrazu pečlivě natírají podlahové lišty.

Cuddy mu položil ruku na rameno. „Hele, Vincent King si svoje odkroutil, ale pořád si to nechce připustit. Kdybyste cokoli potřebovali, zavolejte mi.“

Walk zůstal stát v čekárně, díval se ven na rozlehlé prostranství a muže korzující v kruhu. Hlavy vztyčené, jak je to naučil Cuddy. Hřích hanby. Nebýt drátu, který se brutálně zařezával do krajiny, člověku by se z toho výjevu snad zastavil dech. Jako z Curryho obrazu *Naše dobrá země*. Muži v kombinézách, ztracené děti, jimiž kdysi byli.

Před pěti lety Vincent přestal přijímat návštěvy, takže nebyť těch očí, stále jasně modrých, Walk by ho snad ani nepoznal. Vysoký, štíhlý, vlastně spíš vyhublý, propadlé tváře. Úplně jiný než patnáctiletý suverén, který tenkrát vstoupil dovnitř.

V tu chvíli ho Vincent uviděl a usmál se. Tenhle úsměv ho nejednou dostal do maléru. A taky ho z mnoha průsvihů vytáhl. Pořád tam je, i když lidi tvrdí, že vězení člověka změní, jeho dávný kamarád tam uvnitř pořád někde je.

Walk udělal krok dopředu, chtěl rozevřít náruč, ale pak jen pomalu natáhl ruku.

Vincent se na ni díval, jako by už zapomněl, že natažená ruka může znamenat taky jen pozdrav a nic víc. Pak ji lehce stiskl.

„Říkal jsem ti, abys nejezdil.“ Mluvil tiše, bezvýrazně. „Ale díky.“ Z jeho pohybů vyzařovala zvláštní důstojnost.

„Rád tě vidím, Vine.“

Vincent vyplnil papíry, dozorce ho bedlivě sledoval. Propuštění vězně po třiceti letech není třeba komentovat. Pro stát Kalifornie to byl jen další všední den.

Za půl hodiny už stáli u poslední brány. Otočili se, když se objevil Cuddy.

„Tam venku to bude těžký, Vincente.“ Objal ho, rychle a pevně. Così se mezi nimi odehrálo, snad pochopení, že třicet let přísné disciplíny je u konce.

„Víc než polovina.“ Cuddy ho ale ještě nechtěl pustit. „Tolik se jich sem vrací. Tak ať k nim nepatříš.“

Walka napadlo, kolikrát Cuddy za těch třicet let tahle pečlivě poskládaná slova pronesl.

Došli k policejnímu autu, Vincent položil ruku na kapotu a podíval se na Walka.

„Nikdy jsem tě neviděl v uniformě. Mám tvou absolventskou fotku, ale teprve teď jsi pro mě fakt policajt.“

Walk se usmál. „Jo, to jsem.“

„Akorát nevím, jestli se s poldou můžu kamarádit, vole.“

Walk se rozesmál, ta úleva ho skoro porazila.

Jeli pomalu. Vincent si stáhl okénko, upíral zrak na okolní svět, vánek je ovíval. Walk si chtěl povídat, ale prvních pár kilometrů si připadal jako ve snu.

„Pamatuješ, jak jsme se tenkrát schovali na *Saint Rose*?“ nadhodil Walk a snažil se o nenucený tón. Tuhle úvodní větu si trénoval celou cestu.

Vincent zvedl hlavu, vzpomínka mu vyloudila úsměv na tváři.

Sešli se brzy ráno, bylo jim deset a začínalo léto. Kola schovali u vody a vplížili se na rybářskou loď, zalezli pod plachtu, kde těžce oddechovali, dokud nevyšlo slunce. Walk si to pamatoval dodnes. Motor naskočil a Skip Douglas s posádkou vyplul na nekonečný oceán. Ani se nenaštval, když vylezli ven, jen zavolal vysílačkou, že si je nechá do večera u sebe. Walk snad nikdy v životě tak tvrdě nepracoval, pucoval prkna i bedny, ani pach rybí krve mu nedokázal zkazit ten pocit, chuť života bez hranic.

„Víš, že Skip pořád pracuje? Loď patří jistému Andrewu Wheelerovi. Skipovi už musí být aspoň osmdesát.“

„Máma mě tenkrát pěkně seřezala.“ Vincent si odkašlal. „Díky, žeš zařídil pohřeb a to ostatní.“

Walk si sklopil stínítko.

„Tak už mi o ní konečně něco řekneš?“ Vincent se zavrtěl, nohy měl pokrčené, kalhoty mu byly u kotníků o pár centimetrů delší.

Walk zpomalil, přes přejezd prosvištěl nákladní vlak, ocelové kontejnery, červená rez.

Za tratí je čekalo město, které se po uzavření dolů téměř vy-
lidnilo. Walk konečně promluvil. „Je v pořádku.“

„Má děti.“

„Duchess a Robina. Pamatuješ na ten den, kdy jsme Star uvi-
děli poprvé?“

„Jo.“

„Tak to zažiješ znovu, až uvidíš Duchess.“

Vincent se ztratil v myšlenkách, Walk přesně věděl v jakých.
Den, kdy se Buick Riviera Stařina otce poprvé objevil v Cape

Havenu. Vincent a Walk zastavili poblíž a prohlíželi si život nacpaný do kufru auta; oblečení, bedny, krabice přimáčknuté na sklo. Stáli tam vedle sebe, drželi si kola Stelber, slunce je hrálo do krku. První vystoupil muž, vysoký a urostlý, změnil si je, jako by věděl, co jsou zač. Byli ještě malí, to si Walk pamatoval, zajímalo je leda tak to, kde sehnat baseballovou kartičku s Williem Maysem. Vincentova magická koule jim totiž předpověděla štěstí. Muž vzal do náruče malou holčičku, dál spala s hlavou na jeho rameni, zatímco on se rozhlížel po ulici. Sissy Radleyová. Už se chtěli otočit a vyrazit zpátky k Walkovi na zahradu, kde stavěli na stromě bunkr, jenže vtom se otevřely zadní dveře a z nich vykoukly ty nejdelsí nohy, jaké Walk kdy viděl. Vincent otevřel údivem pusou dokořán a oči upíral na holku v jejich věku, krásnou jako Julie Newmarová. Vystoupila a se žvýkačkou v puse se na ně zadívala. *Ty krásó*, ucedil znovu Vincent. A potom ji otec odvedl do bývalého Kleinmanova domu. Ještě se stihla otočit a pohodit hlavou, neusmála se, ale ten pohled se Vincentovi vypálil do duše.

„Chyběl jsi mi. Jezdil bych za tebou, vždyť víš. Kdybys mi to dovolil. Jezdil bych na návštěvu každý víkend.“

Vincent nespouštěl oči z výjevů za oknem, byl to zájem člověka, který celý život prožil skrz televizní obrazovku.

Na dálnici Central Valley se zastavili v bistru u Hanfordu a dali si burger. Vincent snědl jen půlku, výlohou sledoval matku s dítětem, starého pána, který se loudal, jako by na zádech nesl všechny své roky. Co asi vidí? napadlo Walka. Auta, jejichž názvy nezná, obchody, co vídal jen na obrazovce. V pětasedmdesátém si v představách o roce dva tisíce pět malovali létající auta a robotické uklízečky. A teď je tu tohle...

„Dům...“

„Jezdím tam. Potřebuje opravit, střecha, veranda, půlka prken je shnilá.“

„Fajn.“

„Jeden developer, Dickie Darke, se tam ochomýtlá co měsíc. To víš, léto. Kdybys to chtěl prodat...“

„Nechci.“

„Dobře.“ Walk řekl, co měl. Jestli Vincent potřeboval peníze, za dům by dostal dost, stojí jako poslední v první řadě na Sunset Road.

„Tak co, připravený na návrat domů?“

„Walku, já jsem z domova právě odjel.“

„Ne, Vine, to teda ne.“

V Cape Havenu je nečekaly žádné fanfáry, žádné přátelské tváře, žádná oslava ani poprask. Walkovi neunikl Vincentův hluboký nádech, když dojeli k Pacifiku; nekonečná voda, koruny borovic a velké domy na mysu.

„Staví se tady,“ podotkl Vincent.

„Jo.“

Zpočátku se vzdemul odpor, ale ne dost velký, protože finanční přísliby se plnily nad očekávání dobře. Živnostníci, jako byl Milton, se nechali slyšet, že už je ten boj unavuje. Tallow tvrdil, že jeho stavební firma se jen taktak drží nad vodou.

Městečko Cape Haven bylo vytesané do skal, klidné a zachovalé. Walk měl pocit, že každá nově usazená cihla zazdívá jeho dětství, vzpomínky, které si tak zoufale potřeboval uchovat.

Kradmo pohlédl na kamarádovy ruce, legii hlubokých žizev na kloubech prstů. Vždycky to byl drsňák. Konečně se vydrápali serpentínami na Sunset Road, kde stál Kingův dům jako nevíтанý stín v jasném dni.

„Sousedí jsou pryč.“

„Všechno to strhli. Útesy se lámou jako Point Dume. Poslední šel dolů včera, Fairlawnovi. Tvůj barák je ještě docela vzadu, před pár lety tam postavili vlnolam.“

Vincent se zadíval na pozemky obehnané páskou jako místo činu. Vzadu stály další domy, dost blízko, aby ten Vincentův nepůsobil jako samota, a dost daleko, aby nekazily velkolepý výhled.

Vincent vystoupil, zůstal stát a prohlížel si shnilý štít a popadané okapy.

„Sekám tu trávu.“

„Děkuju.“

Walk kráčel za Vincentem po zvlněné cestě, po schodech do chladné tmavé haly. Květované tapety na stěnách připomínaly sedmdesátá léta a vyvolávaly milion sametových vzpomínek.

„Povlékl jsem ti postel.“

„Děkuju.“

„A naplnil lednici. Máš tam kuře a...“

„Děkuju.“

„Nemusíš to pořád opakovat.“

Nad krbem viselo zrcadlo, Vincent ho minul, aniž by se do něj podíval. Walkovi připadalo, že se pohybuje jinak, každý jeho krok jako by byl příběhem o pečlivém výběru a lepším úsudku. První roky byly bezpochyby tvrdé, ne ve smyslu „brečím a nemůžu spát“, spíš „pěkný kluk mezi těmi nejzkaženějšími lumpy“. Psali dopisy, Walk i Gracie Kingová, dopisy soudci a Nejvyššímu soudu, dokonce napsali i do slavného domu na Pennsylvania Avenue ve Washingtonu. Žádali aspoň o izolaci. Marně.

„Mám tu s tebou zůstat?“

„Jen jeď, dělej, co potřebuješ.“

„Zastavím se potom.“

Vincent ho doprovodil ke dveřím a podal mu ruku.

Walk ho sevřel v náručí. Kamarád se mu vrátil. Pokusil se nevnímat, jak Vincent ztuhl.

Oba se otočili, když zarachotil motor. Walk uviděl Cadillac Escalade. Dickie Darke.

Darke vystoupil. Nepadnoucí oblek, svěšená ramena, oči upřené k zemi. Vždycky nosil jen černou; sako, košili, kalhoty. Roztržitý, afektovaný.

„Pane Kingu.“ Hlas měl hluboký, vážný. „Jsem Dickie Darke.“ Bez úsměvu. Nikdy se neusmíval.

„Psal jste mi,“ řekl Vincent.

„Město vám musí připadat jako vyměněné.“

„To ano. Strom přání je asi to jediné, co tu poznávám. Pamatuješ, jak jsme si v díře pod ním schovávali cigára, Walku?“

Walk se rozesmál. „A karton piva Sam Adams.“

Darke konečně zvedl hlavu a zadíval se Walkovi do očí, z toho pohledu mrazilo. Pak se zahleděl na dům. „Poslední v první řadě. Patří vám i pozemek.“

Vincent pohlédl na Walka.

„Zaplatím vám milion. Skutečná hodnota je tak osm set padesát, když se vezme v úvahu, v jakém je stavu. A trh začíná jít dolů.“

„Není na prodej.“

„Udělám vám cenu.“

Walk se usmál. „Ale no tak, Darku. Sotva se vrátil domů.“

Darke se na něj chvíli díval, pak se otočil a odešel. Pomalu, beze spěchu, na zem vrhal dlouhý stín.

Vincent z něj nespouštěl oči, jako kdyby viděl něco, co Walk vidět nemůže.

Duchess měla s učitelkou z mateřské školy dohodu; slečna Doloresová si tam Robina nechávala každý den až do konce Duchessina

vyučování, tedy o tři hodiny déle než ostatní děti. Uvolila se k tomu částečně díky Walkovi, který učitelku požádal, a částečně proto, že Robin vůbec nezlobil.

Když ji Robin uviděl, posbíral si věci, popadl tašku a rozběhl se k ní. Duchess si klekla, objala ho a pak oba zamávali slečně Doloresové.

Pomohla Robinovi nasadit aktovku na záda, zkontrolovala, jestli má uvnitř pohádkovou knížku a láhev na vodu.

„Nesnědl jsi sendvič.“ Upřeně se na něj zadívala.

„Promiň.“

Minul je školní autobus, rodiče v SUV, na trávníku si povídali učitelé, vedle si děti házely míčem.

„Musíš jíst, Robine.“

„No jo, jenže...“

„Co?“

„Ty jsi do něj nic nedala.“

„Blbost.“

Sklopil oči k botám.

Duchess mu rozepnula tašku a vyndala sendvič. „Do hajzlu.“

„To je dobrý.“

„Ne, není.“ Položila mu ruku na rameno. „Udělám párky, až přijdeme domů.“

Usmál se.

Začali kopat do kamínku a vydrželo jim to až na konec East Harney, kde ho Robin poslal do kanálu.

„Mluvilo se ve škole o mámě?“ zeptal se, když ho vzala za ruku, aby přešli přes ulici.

„Ne.“

„Ricky Tallow o tom mluvil. Prý mu jeho máma vykládala o naší mámě.“

„A co říkala?“

Zašli pod vrbové větve a zkrátili si cestu z Fordhamské na Dupontovu.

„Prý už k nám nesmí chodit, protože máma na nás nedává pozor.“

„Tak budeš chodit k nim.“

„Jeho máma s tátou na sebe pořád řvou.“

Zajela mu rukou do vlasů. „Mám s ní promluvit? Třeba to nějak urovnám.“

„Jo.“

Leah Tallowovou znala. Už léta pracovala na policejní stanici v Cape Havenu, jen ona a Walk a jedna pomocná síla jménem Valeria, stará bába. Duchess si nedokázala představit, že by někdo z nich vyšetřoval skutečný zločin.

„Ricky říkal, že se odstěhuje do pokoje po bráchovi, až brácha odjede na vysokou. Prý tam má akvárium. Koupíme si ho taky?“

„Máš potápěčské brýle. Na rybičky můžeš koukat v moři.“

Na Main Street uviděli před bistroem U Rosie skupinku holek. Vždycky tu zabraly dva stoly na sluníčku a popíjely koktejly. Když je sourozenci míjeli, začaly si špitat a chichotat se. Duchess a Robin zašli do obchodu s potravinami, za pultem stála paní Adamsová.

Duchess vzala balení párků, Robin rohlíky. Vyndala si peněženku a spočítala dolarové bankovky. Tři. Víc neměla.

Robin zvedl hlavu. „Můžeme koupit hranolky?“

„Ne.“

„Tak potřebujeme aspoň kečup. Bude to suchý.“

Duchess položila párky a rohlíky na pult.

„Jak se vede mámě?“ Paní Adamsová na ni shlédla přes obroučky brýlí.

„Dobře.“

„Já slyšela něco jinýho.“

„Tak proč se mě, do prdele, ptáte?“

Robin ji zatahal za ruku. Paní Adamsová by je mohla z krámu klidně vyhodit. Duchess ale stihla na pult hodit bankovky dřív, než k tomu došlo.

„Nenadávej tak,“ zaprosil Robin, když znovu kráčeli po Main Street.

„Jak se má máma?“

Duchess se otočila, před řeznictvím stál Milton. Utíral si ruce do zkrvavené zástěry.

Robin popošel k výloze a prohlížel si králíky pověšené za krk.

„Má se dobře,“ odpověděla Duchess.

Milton se k ní naklonil. Ten příšerný puch se jí dostal až do krku. Krev a smrt.

„Jsi jí strašně podobná, víš to?“

„Jo, už jste mi to říkal.“

Všimla si kousků masa, které mu ulpěly na chlupatých pažích. Chvilu na ni civěl, jako by zapomněl na celý svět, pak se vrátil do přítomnosti a zahlédl, co má v nákupní tašce.

„Tohle nemá s párkem nic společnýho,“ uškíbl se. „Vyrábějí to v laboratoři. Počkej tady.“

Pozorovala ho, jak zachází do obchodu a při každém kroku hlasitě funí.

Za pár minut se vrátil s hnědým papírovým sáčkem, zapečetěným krvavým otiskem prstu. „Jelítka. Řekni mámě, odkud je máš. Kdyby nevěděla, jak je udělat, tak ji pošli za mnou.“

„Jen se osmaží, ne?“ řekl Robin.

„Leda tak v kriminále. Aby se pořádně rozvinuly všechny chutě, potřebuješ litinový hrnec s poklicí. Jde o ten tlak a...“